

РЕШЕНИЕ

№ 29750

гр. София, 24.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5711** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. А. П., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място] [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, чрез адв. К. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001337 от 17.03.2026 г., издадена от П. Х. П. на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б.А от ЗДвП на В. А. П., ЕГН: [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на товарен автомобил марка И. 35Ц17 Д., с рег. номер , за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения, като подробни доводи са развити в жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява. Докладвано е становище от 14.07.2026 г. на адв. Ч., процесуален представител на жалбоподателя, с което заявява невъзможност да се яви, но не възразява да бъде даден ход на делото и същото да се гледа в нейно отсъствие. Взето е кратко становище по същество на спора. Претендира разноски, съобразно списък на разноските.

Ответната страна, редовно призована, чрез процесуалния представител юрк. П.. Претендира разноски и прави възразение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразенията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.03.2026 г. срещу В. А. П. е съставен акт за установяване на административно нарушение

(АУАН) ГА № 5026907 за това, че на същата дата около 12:55 часа, в [населено място], е управлявал собствения си товарен автомобил марка „И. 35Ц17 Д., с рег. номер . При извършената проверка се установява, че лицето управлява МПС след като е загубил правоспособност за управление на моторно превозно средство по реда на чл. 157 ал.4 ЗДвП - водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 150 ЗДвП, който предвижда, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач. Съставеният АУАН е връчен на В. А. П. на 05.03.2026г.

На 17.03.2026г. въз основа на (АУАН) ГА № 5026907 от 05.03.2026г. е издадена заповед за прилагане на принудителни административни мерки (ЗППАМ) № 26-4332-001337 от П. Х. П. на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б.А от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на товарен автомобил марка И. 35Ц17 Д., с рег. номер , за срок от 6 месеца.

По делото е приета административната преписка по издаване на обжалваната заповед и допълнително представени писмени доказателства от ответника по делото, свързани с компетентността на органа, издал оспорената заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски инспектори към ОПП при СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически и правни основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДВП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДВП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неправоспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена първата хипотеза, при която собственикът на пътното превозно средство е и неправоспособен водач.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДВП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Текста на чл. 157, ал. 4 от ЗДВП предвижда, че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Разпоредбата е императивна и не обвързва връщането на свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи, с настъпването на отрицателния факт, а именно загубата на правоспособност. В тази хипотеза, дори водачът да държи свидетелството за управление същото не удостоверява правоспособността му и ще е налице неизпълнение на установеното със закон задължение да бъде върнато свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Видно от текста на чл. 157, ал. 4 от ЗДВП законодателят не изисква знанието на собственика и водач, че всички контролни точки са му отнети и субективният елемент остава ирелевантен за съставомерността. Простото наличие на отрицателният факт, е достатъчно, за налагането на ПАМ.

В тази връзка и въпреки гореизложеното, от приложената по делото справка "Картон на водача" изготвена на 16.04.2026 г. е видно, че всички издадени наказателни постановления са влезли в законна сила и са платени, както и всички съставени на лицето фишове. Следователно възражението изложено в жалбата за липса на надлежно уведомяване относно отнетите контролни точки е несъстоятелно.

Видно от заглавната страница на справка "Картон на водача", както и от приложените по делото НП № 25-4332—001014/ 2025г., НП № 23-4332-025060/ 2023г., НП № 23-4332-019211/2023 г., НП № 21-4332-014877/2021г. и фиш серия GT № 18145552/2025 г. към дата 04.02.2025 г. на

водача В. А. П. остават 5 контролни точки, съгласно постановеното в НП № 25-4332—001014/2025г. На 21.11.2025 г. на лицето е съставен фиш серия GT №18145552/2025, с който са отнети още 10 контролни точки. Доколкото отрицателни показателни са ирелевантни, то следва да се приеме, на основание чл. 2, ал. 6, т. 2 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, че с влизането в сила на фиш серия GT №18145552/2025 на лицето са били отнети всички контролни точки.

Следователно на основание чл. 2, ал. 6, т. 2 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, във вр. с чл. 157, ал. 4 ЗДВП лицето е било неправопособен водач от 26.11.2025 г., датата на влизане в сила на фиш серия GT № 18145552/2025 и е следвало да изпълни задължението си да върне СУМПС съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДВП. С оглед описаното, към датата на съставяне ЗППАМ - 17.03.2026г. лицето В. А. П. е било неправопособно да управлява моторно превозно средство.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДВП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДВП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2А от ЗДВП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. Разпоредбата на чл. 157 ал.4 от ЗДВП урежда изрично правните последици в случай на отнети всички контролни точки на водача. Фактическо положение, до което се достига след установени извършени множество нарушения от едно лице, през достатъчно кратък период от време недостатъчно за служебно възстановяване на контролните точки на основание чл. 3 ал.2 т.2 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г. Целта на разпоредбата е да осигури безопасността на движението по пътната мрежа, като отнеме правопособността на водачи допуснали толкова нарушения, че да им бъдат отнети всички контролни точки.

Предвид описаното съдът счита, че наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДВП преследва целите на административната принуда установени в чл.22 ЗАНН и спазва принципите за съразмерност регламентиран в чл.6 АПК като не засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Административният орган е наложил принудителната административна мярка при минимални размери налагайки възможно най-краткия срок от 6 месеца принудителна deregистрация ППС. С оглед множеството административни нарушения довели до загубата на правопособност на водача на основание чл. 157 ал.4 ЗДВП съдът счита, че наложената ПАМ спазва принципа на съразмерност, противно на изложеното от жалбоподателя.

С оглед на гореизложеното, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл.146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата на В. А. П. се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 51.12

евро.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. П., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място] [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, чрез адв. К. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001337 от 17.03.2026 г., издадена от П. Х. П. на длъжност полицейски инспектор към ОПП при СДВР.

ОСЪЖДА В. А. П., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място] [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, чрез адв. К. Ч. да заплати на СДВР сумата в размер на 51.12 евро, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

С

ЪДИЯ: